

PARTNERRUIL

JAMES PATTERSON BIJ DE BEZIGE BIJ

Tweestrijd
De affaire
Zevende hemel
Je bent gewaarschuwd
Cross Country
Bikini
Achtste bekentenis
Ik, Alex Cross

James Patterson & Liza Marklund

Partnerruil

Vertaald uit het Engels en
Zweeds door Daniëlle Stensen

2010

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2010 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Daniëlle Stensen

Oorspronkelijke titel *The Postcard Killers*

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Trevillion Images

Foto auteurs Peter Jönsson

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 5030 6

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

www.jamespatterson.com

PROLOOG

Parijs, Frankrijk

I

‘Hij is wel erg klein,’ zei de Britse teleurgesteld.

Mac Rudolph lachte, legde zijn arm om de hals van de vrouw en liet zijn hand op haar borst rusten. Ze had geen beha aan.

‘Olieverf op houtpaneel,’ zei hij. ‘Zevenenzeventig bij drieën-vijftig centimeter. Het was de bedoeling dat hij thuis in de eetkamer van de Florentijnse koopman Francesco del Giocondo zou komen te hangen, maar Leonardo da Vinci heeft hem niet afgekregen.’

Hij voelde door de stof heen dat haar tepel hard werd.

Sylvia Rudolph verscheen stilletjes aan de andere kant van de Engelse vrouw en liet haar hand onder haar arm glijden.

‘Ze heette niet Mona Lisa,’ zei Sylvia, ‘maar alleen Lisa. “Mona” is een Italiaans verkleinwoordje dat zoiets als “dame” of “haar genade” betekent.’

De echtgenoot van de vrouw stond achter Sylvia. Zijn lichaam werd door de menigte tegen dat van haar gedrukt.

‘Wil er iemand wat drinken?’ vroeg hij.

Sylvia en Mac wisselden een snelle blik uit.

Ze bevonden zich op de eerste verdieping van de Denonvleugel in het Louvre, in de Salle des États. Aan de muur voor hen, achter niet-weerspiegelend gepantserd glas hing het beroemdste portret ter wereld, en die kerel dacht aan bier?

‘Je hebt gelijk,’ zei Mac en hij liet zijn hand over de rug van de Engelse glijden. ‘Hij is inderdaad klein. Francesco del Giocondo had zeker niet zo’n grote eetkamer.’

Hij glimlachte naar haar man.

‘En jij hebt ook gelijk. Het is tijd voor champagne!’

Ze zochten zich een weg naar buiten via de moderne trap naar de Porte des Lions en belandden in de Parijse lenteavond. Sylvia ademde het bedwelmende mengsel van uitlaatgassen, rivierwater en loofbomen die net vol in het blad stonden diep in en lachte hardop.

‘O,’ zei ze en ze omhelsde de Engelse vrouw, ‘wat ben ik blij dat we jullie zijn tegengekomen. Een huwelijksreis is natuurlijk leuk, maar je moet ook de wereld zien, toch? Hebben jullie al tijd gehad om naar de Notre Dame te gaan?’

‘We zijn vanochtend pas aangekomen,’ zei haar man nors. ‘We hebben amper tijd gehad om iets te eten.’

‘Daar moeten we dan direct wat aan doen,’ zei Mac. ‘Wij weten een geweldig plekje aan de Seine.’

‘De Notre Dame is fantastisch,’ zei Sylvia. ‘Het is een van de vroegste gotische kathedralen ter wereld, die sterk beïnvloed is door het naturalisme. Het rozetvenster op het zuiden is echt prachtig.’

Ze kuste de Britse op de wang.

Ze staken de rivier over via de Pont d’Arcole, liepen langs de kathedraal en net toen ze de kade op kwamen, zette iemand een melancholiek Frans liedje in op een accordeon.

‘Bestel maar wat jullie willen,’ zei Mac, die de deur van de bistro openhield. ‘Wij betalen.’

Ze kregen een tafel voor vier met uitzicht op de rivier. De zonsondergang kleurde de gebouwen om hen heen bloedrood. Er gleed een rondvaartboot voorbij, de accordeonist ging over op een vrolijker melodie.

Na een paar flessen wijn ontdeedde de norse Brit. Sylvia voelde dat hij naar haar keek en deed haar dunne blouse een knoopje verder open. Ze merkte dat zijn vrouw naar Mac gluurde, naar zijn lichtblonde haar, honingkleurige huid, meisjesachtige wimpers en welgevormde biceps.

‘Wat een betoverende dag was dit,’ zei Sylvia toen Mac de rekening had betaald en ze de rugzak op haar rug had gehesen. ‘Ik móet een herinnering aan deze avond hebben.’

Mac zuchtte theatraal en greep naar zijn hoofd. Ze ging naast hem staan en kirde: ‘Volgens mij is Dior op Montaigne nog open.’

‘Dat gaat me wat kosten,’ kreunde Mac.

Het Britse stel lachte hard.

Ze namen een taxi naar de Avenue Montaigne. Mac en Sylvia kochten niets, maar de Engelsman haalde zijn creditcard tevoorschijn en kocht een afzichtelijke zijden sjaal voor zijn echtgenote. Mac hield het bij twee flessen Moët & Chandon van een nabijgelegen slijterij.

Toen ze weer op straat stonden haalde hij een joint tevoorschijn, die hij aanstak en aan de Britse gaf. Sylvia sloeg haar armen om het middel van de man en keek hem diep in de ogen.

‘Die flessen wil ik samen met jou opdrinken,’ zei ze. ‘In jullie kamer.’

De man slikte hoorbaar en keek naar zijn vrouw.

‘Zij kan intussen met Mac spelen,’ fluisterde Sylvia en ze kustte hem.

Ze hielden weer een taxi aan.

II

Central Hotel Paris was een schoon maar eenvoudig hotel in Montparnasse. De lobby was leeg. Uit een kamer achter de receptie kwamen de geur van koffie en het flikkerende licht van de televisie.

Ze namen de lift naar de derde verdieping en tuimelden giehelend en enigszins high de kamer in, die uitkeek op de rue du Maine. De muren waren felgeel. Midden op de dikke hemelsblauwe vloerbedekking stond een enorm tweepersoonsbed.

‘Ik ga deze meteen openmaken,’ zei Mac. Hij pakte een champagnefles en liep naar de badkamer.

Sylvia kustte de Engelsman nogmaals, inniger deze keer. Ze merkte dat hij sneller ging ademen, waarschijnlijk was hij al helemaal hard.

‘Volgens mij ben je een grote jongen,’ zei ze op verleidelijke toon en ze streelde zijn been, omhoog naar zijn kruis.

Ze zag dat de Engelse bloosde.

‘Proost!’ zei Mac, die de kamer in kwam met vier geïmproviseerde champagneglazen op het blaadje waarop de glazen voor het tandenpoetsen hadden gestaan.

‘Kom op!’ riep Sylvia. Ze greep snel een glas en sloeg het achterover.

Het Britse stel volgde vlug haar voorbeeld. Mac lachte en vulde iedereen bij. Daarna stak hij nog een joint aan.

‘Hoe lang zijn jullie getrouwd?’ vroeg Sylvia, ze nam een stevige trek en gaf de joint aan de Brit.